

„Flow” a pajtában

Az örömteli élethez nélkülözhetetlen, kreativitásban gyökerező „áramlás-élményt”, a flow-t egy dörgicsei parasztház csűrjében találtuk meg, színes akvarellek, tarka selymek és esti táncre készülődő hölgyek közt.

A majd százéves, negyven méter hosszú épület és kertje tavasztól késő őszi alkottáborok helyszínévé válik. Az óriási tetőtér összes ágya és matracra foglalt ez idő tájt, a gerendákról szivárványszín selymek lógnak alá, az istállóból lett közösségi térben vidám főzésekkel indul és ér véget a nap. Az egykori magtár falát akvarellek borítják, bennük ráismerni a délutáni séták helyszínére, a már az ókorban is lakott szakrális hely, a dörgicsei medence lankáira, apró falvaira, műemlék portáira. A pajta vaskos terméskő falai közt, a stílusosan naturális környezetben pedig

az egész napos alkotómunka zajlik. Azaz folyik. Mint a vízbe csöppentett festék, úgy kerekedik ki a ház és a lakói egymást alakító folyama a házigazda, *Istenes Emília* elbeszélésében, miközben az ő sorsának sodra sem mindennapi...

Az egykori módosgazda porta – melyhez a gazdasági épületek mellett külön pálinkafőző ház is tartozott – igazán avatott kezekbe került az építész házaspár-tulajdonosok személyében. Az Ybl-díjas *Korényi András* és felesége, *Emília* az épület eredeti arculatát megőrizve alakított a belső tereken és a tetőszerkezeten, tette

lakhatóvá az elhanyagolt ház megannyi helyiségét. A romos, néhai gazdasági épületrészeket oly módon kapcsolták hozzá az utcafront felőli úrizáló lakóterekhez, hogy ma már a legtermészetesebb módon gyalogolunk végig a rendhagyó épülethosszon, az egymáshoz szervült enteriőrökön. S ahogy a család élete folyamatosan változott, úgy alakultak a ház funkciói: a méterről méterre változó látvány valósággal kibomlik épített keretei közül, csakúgy, mint főszereplőnk, Emília életében az alkotó kreativitás...

Mert a folyamatos megújulás oda-vissza ható folyamat, mely úgy kell a háznak és benne az embernek, mint a falat kenyér. Néha életük természetes és sorszerű periódusváltásai mások szemével nézve érthetetlen változások sora. Már csak hab a tortán, ha mindez nem a véletlenek játékanak tűnik, hanem kézbe véve sorsunkat, tudatos döntéseinkkel felvállaljuk a boldogságkeresést.

Ez alapos bátorságra vall. Ilyenkor nagyot néznek sokan, barátok és ismerősök. Fejcsóválva méltatlankodnak. Mi történt

ezzel a nővel, mikor harminc sikeres szakmai évvel a háta mögött a vonalzó mőkusecsetekre cseréli? Mikor a mintegy száz megvalósult magán- és középületterv, az elegáns bankfiókok és állomásépületek megálmodóját, Emíliát egyszer csak „haszontalan dolgok” kezdik érdekelni? Első kiállítása itt, a most már „Istenes Galériának” nevezett pajtában nyílt, mely mindig megújuló képeivel azóta is nyitott kapuval fogadja az erre járókat.

A tájfestészet mellett lassan a különleges technikákat igénylő, absztrahált va-

lóságot ábrázolta mandalaképein, festett selymein az építésznő, hisz a történetnek itt még koránt sincs vége. Statikai számítások, milliméterpontos műszaki rajzok után óriási szabadságot adtak a vízen festés mágiikusan kavargó foltjai, a mandalák körkörösen hullámzó, lüktető motívumai és szimbolikája. Egy új belső világba, szinte „táncba vitték” az építészből lett képzőművészt, átvitt és valós értelemben. Egy újabb árhullám, egy különös „flow” következett, mely csak önmagáért a felszabadult örömteli

cselekvésért született: a tánc. Mégpedig a világ népeinek legszebb körtáncái, melyek a festés mellett Emília életének fontos részeivé váltak. Kezdetben megérteni, majd gyűjteni kezdte e balkáni, ír, breton, moldvai és a mindezeket átfogó szakrális körtáncokat. „A közös mozgásban megváltozott a világgal való kapcsolatom” – emlékszik a kezdetekre.

Mára a dörgicsei Kreatív Táborokban és a budapesti Mom Művelődési Központban tartott tánctanításaira nemcsak fiatalok, de szeniorok is járnak szép számmal.

Pedig eleinte sokan közülük kételkedve néztek: körtánc? Az meg mire való haszontalanság? Mit kaphat az ember az ősi zenék lüktetésétől, kéz a kézben, órákig tartó ütemes léptektől mezítláb a harmatos fűben? Miként történhet, hogy idegen emberek felszabadulva, jó barátként válnak el pár együtt töltött, közösen átfestett, áttáncolt, átbeszélgetett nap után?

Ezekre a dolgokra nincs logikus válasz. Mert ez a flow, a nehezen körülírható, ám bárki számára megtapasztalható, belsőnkben rejlőd, közös, rejtett tartalék.